

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. София , 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ в закрито заседание на девети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иво Дачев
Членове:	Мария Георгиева Асен Воденичаров

като разгледа докладваното от Асен Воденичаров Въззивно гражданско дело № 20201000503381 по описа за 2020 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 4151 от 10.07.2020 год., постановено по гр.д.№ 16093/2019 год. по описа на СГС, I-21 състав, ЗАД „ОЗК-Застраховане“ е осъдено на правно основание чл.432, ал.1 от КЗ да заплати на В. П. П. сумата от 30 000 лева, предявена като частичен иск от 80 000 лева, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, както и сумата от 3 460 лева – имуществени вреди, вследствие на пътно-транспортно произшествие, станало на 01.02.2019 год., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 23.05.2019 год. до окончателното изплащане.

Решението е обжалвано от ответника ЗАД „ОЗК-Застраховане“, като се излагат доводи за неправилност, доколкото не е установен механизма на настъпване на произшествието и виновното поведение на застрахования при тях водач. Неправилно съдът е възприел занижен процент на съпричиняване, тъй като пострадалата е допринесла съществено за настъпване на вредите, поради това че не се е държала за част от интериора на автобуса при потеглянето му. Отделно от това оспорва изводите на съда по приложение на чл.52 от ЗЗД, тъй като определеният размер на неимуществените вреди е

завишен и несъответства на действително претърпените от ищцата болки и страдания. Досежно присъдените имуществени вреди не се излагат никакви оплаквания за неправилност. Молят съда да отмени решението и постанови ново, с което исковете да бъдат отхвърлени. Претендират се разноските по делото.

Въззиваемият В. П. П., чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че решението е правилно и законосъобразно и моли за потвърждаване. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намира решението в обжалваната част за валидно и допустимо.

Предявен е иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ с оглед момента на настъпване на деликта, за репарирание на неимуществени вреди пряко от застрахователя, причинени при пътно-транспортно произшествие, реализирано по вина на водач на МПС, застраховано по риска „гражданска отговорност“.

Не са спорни между страните пред настоящата инстанция наличието на елементите от фактическия състав на чл. 432, ал.1 от КЗ - валидна застраховка по риска „гражданска отговорност“ със застрахователното дружество, в рамките на действие на която е настъпило застрахователното събитие, причиняване на вреди на пострадалата, причинната връзка между противоправното деяние, вредоносния резултат и вината на прекия извършител.

С оглед на заявените в жалбите оплаквания, предметът на въззивен контрол се свежда до размера на обезщетението за причинените на ищеца неимуществени вреди и наличието или не на принос от страна на пострадалия за настъпване на вредите и неговото стойностно изражение спрямо този на прекия причинител на увреждането.

Със събраните пред първата инстанция доказателства е изяснен механизма на произшествието, настъпило на 01.02.2019 г. в гр.София, при което ищцата е пострадала като пътник в автобус на градския транспорт с ДК № ***, управляван от В. Н. С.. Така от приетото комплексна медицинска и автотехническа експертиза и от изслушаните пред първоинстанционният съд

свидетел Й. П. се установява, че пострадалата ищца е била пътник в автобус, движещ се по линия № 260, като при престоя на автобуса на спирка „Петте кьошета“ е била изправена и подпряна на седалка, без да се държи, като непосредствено преди потегляне на автобуса, ищцата е била в наведено положение. При потегляне на автобуса /рязко според показанията на свидетелката/, ищцата изгубила равновесие и паднала назад по гръб. След падането ищцата се оплакала от силна болка и невъзможност да стъпи на крака си. След произшествието пострадалата била приета в УМБАЛСМ „Пирогов“, където било констатирано счупване на шийката на дясна бедрена кост и било проведено оперативно лечение. Установява се, че причината за произшествието е рязкото потегляне на автобуса в момент, в който пострадалата като пътник не е била захваната за ръкохватка в автобуса. Свидетелката описва привеждането на автобуса в движение като „по-рязко“, което обуславя извода, че превозното средство е потеглило с ускорение на горната граница на т.нар. „плавно ускоряване“, с преход към „нормално ускоряване“ в стойностите, дадени от вещото лице по автотехническата част на експертизата. Това действие е довело до загуба на равновесие при ищцата, при липса на захват, довело до падането ѝ на пода на автобуса.

Въз основа на това, настоящият състав приема, че с действията си по рязко привеждане на автобуса в движение водачът С. е нарушил разпоредбата на чл. 132, т.2, предл. 2 от ЗДвП, задължаваща го по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване на пътниците. Това задължение включва задължението на водача да приведе в движение МПС за обществен транспорт с такова ускорение, че да не допусне загуба на равновесие на пътниците и възможността за увреждането им след съприкосновение с части от интериора на автобуса. Изложеното мотивира съда да приеме, че презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД не е оборена и водача е виновен за настъпване на вредоносния резултат.

Изслушаното пред първоинстанционният съд заключение на комплексна медицинска и автотехническа експертиза, /в медицинската ѝ част/, установява че вследствие на произшествието ищцата е получила травма в дясната бедрена става, изразяваща се във вътрешно счупване на шийката на дясна бедрена кост, довело до трайно затрудняване движенията на десния долен крайник. По повод травмата е стартирала оперативна интервенция за

тотална апластика с поставяне на двуполусна, безциментна ендопротеза на дясната тазобедрена става. Установява се, че след травмата ищцата е изпитвала силни болки и не е можела да движи десния долен крайник в тазобедрената става. След операцията за подмяна на ставата с изкуствена, пострадалата не е могла да се движи самостоятелно поне четири месеца. Въпреки проведеното лечение и към настоящия момент при ищцата е налице ограничено и затруднено движение на ставата с данни за контрактура – болка и ограничени движения в дясната тазобедрена става. При извършения преглед вещото лице е установило хипотрофия на мускулатурата на седалището в дясно и дясна подбедрица, както и данни за хипестезия с вътрешно странично на десен глезен и ходило слабост, затруднена походка и нарушен модален стоеж.

От показанията на разпитания пред първоинстанционният съд свидетел Н. Ф., дъщеря на ищцата, чиито показания съдът цени съгласно чл.172 от ГПК се установява, че майка ѝ след оперативната интервенция постоянно била на обезболяващи защото изпитвала силни болки. След изписването си от болницата постоянно изпитва болки, световъртеж и страх да се изправи. Започнала постепенно да се изправя след операцията, след 1-2 месеца, първо на тоалетен стол, а след това с проходилка. Вследствие на травмата майка ѝ рухнала психически, страхувала се да излиза, а отделно от това – продължава да се придвижва с бастун.

При определяне размерът на обезщетението въззивният съд съобрази Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и съдебната практика на ВКС, където се приема, че справедливостта като критерий за определяне размера на обезщетението при деликт, не е абстрактно понятие, а предполага винаги преценка при мотивирано изложение, а не изброяване на обективно съществуващи, конкретни обстоятелства. Съдът следва да се ръководи не от субективните възприятия на ищеца за търпените страдания, а да преценява редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства като: характер на увреждането, начин на извършването му, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдания, допълнително влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и т.н..

В настоящия случай с оглед на събраните и обсъдени доказателства, настоящият състав достига до извода, че първоинстанционният съд не е отчел в достатъчна степен всички обстоятелства, които са от значение при

определяне обезщетението за причинените неимуществени вреди. Въззивният съд след като съобрази всички изложени обстоятелства, продължителността на периода през който е търпяла болки и страдания, възрастта на пострадалата /73 години/, икономическите условия в страната към датата на настъпване на ПТП - февруари 2019 г., лимитите на отговорност, както и съдебната практика за подобни случаи, води до извод, сумата от 50 000 лева адекватно ще обезщети причинените на ищцата неимуществени вреди.

При така възприетия размер на обезщетението ще следва да се разгледа другото оплакване, повдигнато с жалбата относно наличието на принос за настъпване на вредите на посочените основания.

За да е налице съпричиняване от правна страна по смисъла на чл. 51, ал.2 от ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно, което виждане е последователно застъпвано в съдебната практика по приложение на цитираната норма. По делото се установи, че ищцата непосредствено преди и по време на потеглянето на автобуса не е била захваната за ръкохватка, като това е била една от причините за загубата на равновесие и падането □. От приетата експертиза се установи, че при захващане на пострадалата, то тя не би изгубила равновесие при установеното ускоряване на превозното средство. Изложеното дава основание да се приеме, че пътничката в автобуса е извършила действия с които сама се е поставила в риск и е допринесла за настъпване на вредоносния резултат, като настоящия състав определя 20 % принос на съпричиняване от страна на пострадалата.

С оглед на така приетия процент на съпричиняване, то определеното обезщетение за причинените вреди от 50 000 лева, следва да се редуцира до сумата от 40 000 лева. Тъй като исковата претенция за неимуществени вреди е предявена за сумата от 30 000 лева, предявена като частично от 80 000 лева, то същата следва да се уважи изцяло.

Що се касае до присъдените в първоинстанционното решение имуществени вреди, в жалбата не са изложени никакви доводи за неправилност, поради което въззивният съд не следва да изследва този въпрос.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции решението на

Софийския градски съд следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото пред въззивния съд, въззивникът има право на разноси, но списък с извършени такива не е представен, поради което съдът не следва да му присъжда такива.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4151 от 10.07.2020 г. постановено по гр.д. № 16093/2019 г. на Софийски градски съд, ГО, I-21 състав.

Решението може да се обжалва от страните при условията на чл. 280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок, считано от 09.02.2021 год. пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____